

Hoe dikwijls ik mijn positie verbeterde als vakman door inspanningen die velen zich niet getroosten, steeds bleef ik trouw aan de strijd voor de opgang der arbeidende klasse en de Vrede onder de volkeren. De afkeer voor de wantoestanden geschapen door de heersende klasse beleefd van in mijn jongelingsjaren, wat steeds tot conflicten leidde, koelde niet af. Ik wilde met de misdeelden hun vreugd, leed en opofferingen delen, in de overtuiging dat door meer ontwikkeling de mensen met den tijd elkaar beter zullen begrijpen, dat egoïsme en uitbuiting plaats zullen maken voor meer humanistische begrippen.

Als antifacisten lang voor de Duitse nazibezetting, ijverende wij in de Liga voor de Vrede tegen de oorlogstokers. In mei 1940, heb ik, bij het borgen der eerste slachtoffers, een gewetenscrisis doorgemaakt. Wat kan een man, die de vrijheid lief heeft en geplaatst word voor een slaafse onderdrukking anders doen, dan het lot verkiezen van de opstand tegen de verdrukking met al zijn gevaren en opofferingen er aan verbonden noodgedwongen te aanvaarden als zijn hoogste plicht.

De Socialistische Volkshuizen werden van de eerste dagen gesloten onder de druk van de bezetter. Onder leiding van Tielemans Frans, bij zijn terugkomst van de 18 daagse veldtocht, werd de socialistische weerstand georganiseerd. Als kashouder van de Leuvense B.W.P. "Werkersverbond" overhandigde ik het geld, waardoor de eerste gestenciliseerde sluikblaadjes konden uigedeeld worden aan de bevolking, om er de moed in te houden. De katholieke partijlokalen mochten openblijven, meer nog, in deze werden nazivoordrachten gehouden. Ik had mij dus van de 10de mei ter beschikking gesteld van de bevolking om de zieken en oude van dagen, kinderen en in nood zijnde medeburgers bij te staan, de gekwetsten te vervoeren en slachtoffers der bombardementen een laatste rustplaats te bezorgen- dit met enkele arbeiders die de stad niet hadden verlaten, onder mijn toezicht als verantwoordelijke gemeenteraadslid, en Pater Domp Kreps.

Wij hebben Ze ter plaatse begraven, later ontgraven,
en dan in kisten op onze schouders, ter Kerkhof gedragen.

J.E.V. mei 1940.

Wij vervulden slechts onze burger en mensenplicht. Het zijn de omstandigheden die ons tot dit droevig en akelig werk genoopt hebben. Het verstevigde in ons het besef, dat de mensen van goede wil elkaar over de grenzen heen de handen moeten reiken. Mocht weldra de broedermoord tot het verleden behoren om dan gezamenlijk een beter wereld op te bouwen... Maar edele Idealen waren van geen tel meer, eerst moest het oorlogsmonster tot stilstand worden gebracht.

Langs de Burgerlijke Weerstand, deze van de geheime pers tot het gewapend verzet. Geheime bijeenkomsten bij mij ten huize- bij de vriend Sprengers Em., en achter de latten aan de vaartbrug, bij de schoonouders van Phil. Dewit, waar de reorganisatie der B.W.P. werd besproken- ook te Brussel bij R. Vandegenachten enz. enz., steeds met Tielemans Frans, die ondergedoken moest leven.